

Arrest

nr. 164 203 van 16 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. SCHILLEBEEKS loco advocaat Z. MISKOVIC en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent en Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig uit Erevan. In november 2009 reisde u op 11-jarige leeftijd samen met uw ouders T.(...), A.(...) en A.(...), H.(...) (O.V. 6.526.950) naar België waar ze op 13/11/2009 hun eerste asielaanvraag indienden. Op 14/07/2010 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hun beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) werd verworpen. Op 10/10/2011 vroegen uw ouders voor een tweede maal asiel aan. In het kader hiervan nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 16/11/2011 een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Uw ouders dienden zes maal een regularisatie aanvraag in o.b.v. artikel 9ter en viermaal o.b.v. 9bis van de Vreemdelingenwet waarin telkens door de DVZ een negatieve beslissing werd genomen.

Op 19/01/2016 werd tijdens een controle door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat u en uw ouders zich illegaal op het grondgebied bevonden. Jullie werden naar het gesloten centrum overgebracht teneinde jullie van het Belgisch grondgebied te verwijderen. Op 25/01/2016 diende u in het gesloten centrum uw (eerste) eigen asielaanvraag in. Uw ouders vroegen niet opnieuw asiel aan.

U verklaart omwille van de volgende redenen niet terug naar Armenië te kunnen terugkeren.

Vooreerst haalt u aan dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst onmiddellijk op de luchthaven zou worden opgepakt door de Armeense autoriteiten omdat u de dienstplichtige leeftijd heeft bereikt. U zal er worden opgesloten totdat uw documenten om uw legerdienst te vervullen in orde zijn waarna u uw legerdienst zal moeten aanvatten. U zal er ondervraagd worden over de reden van uw asielaanvraag. U zal tijdens de ondervraging geslagen worden. Omdat u samen met uw ouders Armenië bent ontvlucht en asiel hebben aangevraagd zal u naar de grens met Azerbeidzjan worden gestuurd waar vaak soldaten worden doodgeschoten. Er is een alternatieve legerdienst in Armenië maar u zal hiervoor niet in aanmerking komen omdat dit door de corruptie enkel voor de kinderen van rijke en machtige mensen is. Uw achterneef G.(...)S.(...), die een Canadees staatsburger is, reisde in de zomer van 2015 naar Armenië. Hij werd er onmiddellijk op de luchthaven opgepakt. Hij diende in 48 uur tijd zijn terugreis te organiseren of anders zou hij er zijn dienstplicht hebben moeten vervullen. Een vriend van u, die een Belgisch staatsburger is, zag af van zijn reis naar Armenië uit vrees er zijn legerdienst te moeten vervullen. U zal ook uw secundaire schooldiploma in Armenië niet kunnen bekomen omdat u bij het afzwaaien van uw legerdienst 20 jaar zal zijn en u dan geen toegang meer heeft tot het secundair onderwijs. U zou dan kunnen beroepsmilitair worden maar dat zou niet lukken omdat uw opa geboren is in Egypte en u en uw vader hierdoor als spionnen worden beschouwd. Omdat uw overgrootvader in 1915 vluchtte naar Egypte omwille van de Armeense genocide worden jullie ook als verraders beschouwd. Uw vader solliciteerde bij de KGB en was de beste kandidaat maar werd niet weerhouden omwille van de geboorteplaats van zijn vader. Ook u zal omwille van deze reden niet voor de overheid kunnen werken. Dit is nog een bijkomende reden waarom u voor het vervullen van uw legerdienst naar het gevaarlijke grensgebied met Azerbeidzjan zal worden gestuurd. Uw ouders zullen een gevangenisstraf krijgen omdat ze u geholpen hebben om uw legerdienstplicht te ontlopen door naar België te vluchten. U heeft uw leven opgebouwd in België. U loopt hier school en heeft reeds anderhalf jaar een relatie met een Belgisch meisje. U heeft geen band meer met Armenië en leest of schrijft nog amper de Armeense taal. U bent in het bezit van de volgende documenten: een kopie van uw vervallen internationaal paspoort en deze van uw ouders, een kopie van het internationaal paspoort van uw opa, documenten m.b.t. uw achterneef G.(...)S.(...) (een brief, een kopie van zijn Canadees paspoort met visum erin voor Armenië, vliegtuigtickets voor zijn reis naar Armenië, facebookberichten), Belgische schoolattesten, getuigenissen van vrienden, kennissen en leerkrachten in België, documenten m.b.t. uw vrijetijdsbestedingen in België, Belgische krantenartikels i.v.m. uw aanhouding en opsluiting in het gesloten centrum, een brief gericht aan de gemeenteraad van Tongeren i.v.m. uw opsluiting, een reactie van de Kinderrechtencommissaris en de Vlaamse Ombudsman m.b.t. uw opsluiting, een opiniestuk van professor De Volder i.v.m. uw aanhouding, informatie over de situatie in het Armeense leger en de spanningen tussen Armenië en Azerbeidzjan, een artikel over de re-integratie in Armenië, een anonieme getuigenis over de situatie in Armenië, een papieren petitie met de vraag dat u op een menswaardige manier zou worden behandeld en uw studies in Tongeren zou kunnen afmaken, een online petitie, een kopie van de identiteitskaart van uw vriendin, foto's van u met uw vriendin en vrienden, documenten m.b.t. de studies en arbeidsactiviteiten van uw ouders, en inburgeringsattesten van uw ouders.

B. Motivering

U haalt aan (CGVS p. 4-5) dat u bij terugkeer naar Armenië (net zoals uw achterneef G.(...)S.(...)) onmiddellijk op de luchthaven zal gearresteerd worden omdat u nog niet ingeschreven bent bij het militair commissariaat om uw legerdienst te vervullen en dat u dan zal opgesloten worden totdat uw documenten om uw legerdienst te vervullen in orde zijn. U vreest tijdens uw aanhouding ondervraagd en geslagen te worden. U wilt omwille van de volgende redenen geen legerdienst doen: u zal naar het gevaarlijke grensgebied met Azerbeidzjan worden gestuurd, er is een alternatieve legerdienst in Armenië maar u zal hiervoor niet in aanmerking komen omdat dit enkel voor de kinderen van rijke en machtige mensen is, en u zal uw secundaire schooldiploma in Armenië niet kunnen bekomen omdat u na het vervullen van uw legerdienst 20 jaar (nog ouder indien u een alternatieve dienst zou doen) zal zijn en u dan geen toegang meer heeft tot het secundair onderwijs.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de informatie aanwezig op het CGVS waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (en zie ook de internetsite "Back to Armenia"), blijkt dat Armeense staatsburgers die in het buitenland verblijven en hun verplichte legerdienst niet hebben vervuld, via de diplomatieke vertegenwoordiging van Armenië in het buitenland zich in orde kunnen stellen met hun militaire verplichtingen.

Bijgevolg kan ook u via de Armeense ambassade in Brussel maken dat u bij terugkeer naar Armenië reglementair in orde bent met de Armeense dienstplichtwet waardoor de Armeense autoriteiten

geen aanleiding zullen hebben om u bij aankomst in Armenië omwille van dienstplichtontduiking op te pakken.

Verder moet worden opgemerkt dat internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als dienstplichtige slechts kan toegekend worden indien in casu sprake zou zijn van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren waarbij de overheid in haar wetgeving of in de praktijk geen alternatief voorziet dat rekening houdt met de gewetensbezwaren.

Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat door u geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

Wat betreft uw vrees om uw legerdienst te moeten vervullen waardoor u twee jaar geen vrijheid zal hebben en uw vrees om naar het grensconflict met Azerbeidzjan te worden gestuurd (CGVS p. 5-6), dient vooreerst te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land, zoals u aanhaalt alle Armeense mannen tussen de 18 en 27 jaar (CGVS p. 5), bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees om gedood te worden (CGVS p. 5) dient opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart (CGVS p. 7) dat u geen voorstaander bent van geweren en vechten, dat u problemen met zo weinig mogelijk geweld wil oplossen, dat u geen fan bent van oorlog en geweld, dat dit in de 21ste eeuw niet meer zou mogen bestaan, en dat problemen door te praten dienen te worden opgelost. Gevraagd wat u zou doen indien uw vriendin zou worden aangevallen, verklaart u (CGVS p. 8) dat u nog nooit een probleem met geweld heeft opgelost, dat u probeert zoveel mogelijk conflictsituaties te vermijden, en dat u dit zo neutraal mogelijk zou proberen op te lossen of de politie zou inschakelen. In zover u een diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als dienstplichtige en/of gebruik van geweld heeft, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Armeense autoriteiten hiermee rekening houden en een ongewapende militaire dienst of een burgerdienst voorzien. U beaamt dit en stelt dat de alternatieve dienst binnen het leger 3 jaar duurt en buiten het leger 4 jaar, hetgeen echter niet te rijmen valt met bovenvermelde informatie waaruit blijkt dat ongewapende militaire dienst 30 maanden duurt en burgerdienst 36 maanden. Sinds 2003 heeft Armenië een alternatieve militaire dienst maar het werd al snel duidelijk dat deze in de praktijk volledig onder militaire bevoegdheid viel (hetgeen in strijd was met een echte burgerdienst). Daarnaast was de duur 42 maanden (tegenover 24 maanden voor militaire dienst), hetgeen niet in overeenstemming was met de aanbevelingen van de Raad van Europa op dit gebied. Gedurende vele jaren drong de Raad van Europa aan dat Armenië aanpassingen zou uitvoeren en hebben meerdere Armeense mensenrechten NGO's deze situatie aangeklaagd. In juni 2013 voerde de Armeense overheid dan de bovenvermelde wetwijzigingen m.b.t. een ongewapende militaire dienst en een burgerdienst in, en bracht zo de Armeense alternatieve dienst in overeenstemming met de Europese normen. Uit de reacties van betrokken partijen (de vertegenwoordiger van de Getuigen van Jehova in Armenië, het hoofd van de mensenrechtenorganisatie Armenian Helsinki Committee) blijkt dat deze zich verheugen op de effectieve uitvoering van deze nieuwe wetgeving.

U stelt dat door corruptie enkel de kinderen van rijken en machtigen in aanmerking komen voor deze alternatieve dienst hetgeen echter een louter blote bewering is en geen weerslag vindt in de reactie van de bovenvermelde partijen die de situatie van dicht bij opvolgen.

Ook uw verklaring (CGVS p. 5-6) dat dienstplichtigen die zich in het buitenland bevonden en er asiel hebben aangevraagd allemaal naar het grensconflict worden gestuurd en dat uw ouders medeplichtig zullen worden bevonden aan uw legerdienstontduiking en een gevangenisstraf zullen krijgen, staft u niet met objectieve bewijsstukken, zodat het hier wederom louter blote beweringen betreft. Meer nog, uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat afgewezen asielzoekers uit Armenië bij terugkeer geen problemen ondervinden. Nergens uit deze informatie blijkt dat dergelijke personen meer kans maken om ingezet te worden in het grensconflict noch dat ouders van dienstplichtige zonen strafrechtelijk hiervoor vervolgd worden. Voor zover u bij terugkeer omwille van uw dienstplichtontduiking gerechtelijk zou vervolgd worden, dient te worden opgemerkt dat een gerechtelijk optreden bij een dergelijke inbreuk legitiem is. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de voorziene straffen niet disproportioneel zijn en dat u, in de situatie waarin u zich bevindt, met name een dienstplichtige die zich in het buitenland bevindt, bij terugkeer bovendien hoogstens het risico loopt tot een geldboete veroordeeld te worden, waarna u bij een nieuwe oproeping de keuze kan maken uw (alternatieve) dienstplicht te vervullen of een zwaardere, maar legitieme straf te aanvaarden.

U stelt verder dat u omwille van de Egyptische geboorteplaats van uw opa in Armenië zal gediscrimineerd worden, hetgeen wederom een louter blote bewering is. U baseert zich voor deze bewering op het gegeven dat uw vader solliciteerde bij de KGB en de beste kandidaat was maar niet werd weerhouden omwille van de geboorteplaats van zijn vader, hetgeen bezwaarlijk gelijkgesteld kan worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De verdere vaststelling dat uw vader in het kader van zijn eerste asielaanvraag hiervan geen melding maakte ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die uw vader ten gevolge hiervan zou ondervonden hebben, dan toch zeker de ernst ervan.

Verder haalt u aan (CGVS p. 5) dat u na het vervullen van uw legerdienst 20 jaar zal zijn of na het vervullen van een alternatieve dienst meer dan 20 jaar zal zijn en u dan geen secundair onderwijs in Armenië zal mogen volgen en aldus geen secundair diploma zal hebben. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat hierboven reeds werd gemotiveerd dat Armenië de duur van de termijnen inzake alternatieve dienst heeft aangepast aan de Europese normen. Bijgevolg kan, gelet op het feit dat de militaire dienst in Armenië 24 maanden duurt, gesteld worden dat deze langere termijnen voor alternatieve dienst niet disproportioneel zijn en geen bestraffend karakter hebben. Ook moet opgemerkt worden dat het gegeven dat meerderjarigen in Armenië geen secundair onderwijs meer kunnen volgen, een louter blote bewering is die u met geen enkel objectief bewijsstuk ondersteunt. U stelt hieromtrent (CGVS p. 8) dat u in Armenië tot het vijfde leerjaar naar school bent geweest en nooit iemand van oudere leeftijd in uw klas heeft gezien, hetgeen bezwaarlijk als een gegronde basis voor uw bewering kan doorgaan. Wat er ook van is, u verklaart eveneens dat deze maatregel voor iedere meerderjarige Armeen geldt zodat deze geen verband houdt met asiel en een puur sociaal en administratief probleem is zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit. Dezelfde opmerking dient te worden gemaakt m.b.t. uw verklaring dat u geen band meer heeft met Armenië en dat u nog amper de Armeense taal spreekt of schrijft. Ook dit gegeven houdt geen verband met asiel maar is een puur sociaal probleem dat gepaard gaat bij een re-integratie in een andere samenleving. Zodoende volstaan ook deze asielmotieven niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat u en uw ouders in 2013 een internationaal Armeens paspoort hebben bekomen (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Er kan aldus moeilijk ingezien worden waarom de officiële instanties van uw land een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij volgens uw beweringen (CGVS p. 6 & 8) discrimineren en als spionnen en verraders beschouwen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

De kopie van uw vervallen internationaal paspoort en deze van uw ouders, en de Belgische schoolattesten, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De kopie van het internationaal paspoort van uw opa vermeldt dat hij geboren is in Egypte, hetgeen niet wordt betwist, maar toont niet aan dat u of uw vader hierdoor zouden gediscrimineerd of gevisieerd worden door de Armeense autoriteiten.

De getuigenissen van vrienden, kennissen en leerkrachten in België, documenten m.b.t. uw vrijetijdsbestedingen in België, de Belgische krantenartikels i.v.m. uw aanhouding en opsluiting in het gesloten centrum, een brief gericht aan de gemeenteraad van Tongeren i.v.m. uw opsluiting, een reactie van de Kinderrechtencommissaris en de Vlaamse Ombudsman m.b.t. uw opsluiting, een opiniestuk van

professor De Volder i.v.m. uw aanhouding, een papieren petitie met de vraag dat u op een menswaardige manier zou worden behandeld en uw studies in Tongeren zou kunnen afmaken, een online petitie, een kopie van de identiteitskaart van uw vriendin, foto's van u met uw vriendin en vrienden, documenten m.b.t. de studies en arbeidsactiviteiten van uw ouders, en inburgeringsattesten van uw ouders, leveren informatie over uw situatie in België en hoe deze door andere personen wordt aanschouwd. Dergelijke gegevens kunnen nuttig worden aangewend in een regularisatieprocedure o.b.v. humanitaire redenen (o.a. lang verblijf in België, goede integratie, duurzame bindingen). Het doel van de asielprocedure is echter enkel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

De informatie over het Armeense leger toont aan dat de situatie er slecht kan zijn (bv. geweld, mishandeling, zelfmoord, overlijdensgevallen die niet het gevolg waren van gevechtshandelingen) en dat er spanningen zijn aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan waarbij er doden vallen. Er dient erop gewezen te worden dat u bij terugkeer in Armenië een ongewapende militaire dienst of een burgerdienst kan vervullen zodat u kan voorkomen dat u naar het grensgebied zal worden gestuurd of in het leger moet dienen.

Het artikel over de re-integratie in Armenië van afgewezen asielzoekers toont aan dat dit al naargelang de persoonlijke situatie wisselend succes kent, maar levert geen informatie over de eventuele problemen die u en uw ouders er zouden kunnen kennen.

De documenten m.b.t. uw achterneef G.(...)S.(...) (een brief, een kopie van zijn Canadees paspoort met visum voor Armenië, vliegtuigtickets voor zijn reis naar Armenië, facebookberichten) vermelden dat hij bij aankomst in Armenië werd aangehouden omdat hij niet in orde was met de Armeense wetgeving op de dienstplicht. De brief van een bevriende familie uit Meeuwen-Gruitrode vermeldt dat u bij aankomst in Erevan onmiddellijk zal gearresteerd worden, dat u uw legerdienst zal moeten vervullen in het gevaarlijke grensgebied, en dat u zeker omwille van uw verleden zal gediscrimineerd worden. Vooreerst moet opgemerkt worden dat dergelijke stukken van een persoon met wie uw familiale of vriendschapsbanden heeft slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Verder doet deze informatie niets af aan de hierboven gemaakte vaststelling dat u via de Armeense ambassade in Brussel kan maken dat u bij terugkeer naar Armenië reglementair in orde bent met de Armeense dienstplichtwet waardoor de Armeense autoriteiten geen aanleiding zullen hebben om u bij aankomst in Armenië omwille van dienstplichtontduiking op te pakken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 maart 2016 als eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van artikelen 3 en 8 EVRM.

2.2. Verzoeker vangt aan met een citaat uit het jaarverslag 2015 van Human Rights Watch, namelijk dat Armeense mensenrechtenverenigingen melden dat het geweld onder miliciens en het hoge aantal doden buiten strijd(gevecht)situatie een bezorgdheid blijven, en vervolgt dat het eenvoudig gegeven dat hij bij zijn terugkeer niet alleen een straf riskeert maar volgens gedaagde bovendien een zwaardere maar legitieme straf dient te aanvaarden, indruist tegen het bepaalde van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verwijst naar de zaak Ulke tegen Turkije (n° 39437/98) van het EHRM waarin onder meer geoordeeld wordt dat het feit voortdurend het risico te lopen strafrechtelijk te worden vervolgd vanwege de weigering om een uniform te dragen, verder gaat dan de gebruikelijke vernedering die inherent is aan het opleggen van straffen en daarmee in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Deze lezing leidt er volgens verzoeker toe dat de overweging van het CGVS dan ook niet kan weerhouden worden als een afdoende reden en wordt zijn specifieke geuite vrees niet in zijn context geplaatst.

Vervolgens werpt verzoeker op dat verweerder het niet aannemelijk maakt dat hij tijdens zijn legerdienst zich niet zou moeten onderwerpen aan risico's om onwettige handelingen te stellen hetgeen dient beoordeeld aan de hand van bestaande conflicten. Verzoeker verwijst naar persberichten in Azerbeidjan waaruit moet blijken dat op 2 maart 2016 "*The US ambassador to Azerbaijan Robert Cekuta has discussed the Armenian-Azerbaijani Nagorno-Karabakh conflict and efforts to build peace in the region, said the official Twitter page of the US embassy in Baku*". Verder geeft verzoeker aan dat de Azerbeidjaanse kranten melding maken van 121 inbreuken in 24 uur op het staakt het vuren door de Armeense militairen. Uit deze berichten blijkt volgens verzoeker dat een militaire conflictsituatie imminent aanwezig is hetgeen een rechtstreeks gevolg heeft op zijn persoonlijke situatie waarvan zelfs het CGVS in haar beslissing uitgaat van het gegeven dat een optreden tegen verzoeker wegens 'zijn dienstplichtontduiking' legitiem is. Hij stelt dat verweerder voorbij gaat aan zijn eigen informatie waar het melding maakt van de slechte situatie binnen het Armeens leger en dat er spanningen zijn aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan waarbij er doden vallen.

Verzoeker verwijst naar de brief van een bevriende familie waarin gewezen wordt op het feit dat hij zijn legerdienst zal moeten vervullen in het gevaarlijk grensgebied. Hij stelt dat de beslissing "*walst en fladdert langs deze bewering heen met een eenvoudige vermelding dat de brief afkomstig is van een familielid en dus een beperkte bewijswaarde heeft*". Deze overweging voldoet luidens verzoeker niet aan de wettelijke verplichting tot motivering. Hij voert aan dat in de beoordeling van de asielaanvraag op geen enkel ogenblik de problematiek van de dienstplicht en de plaats van de uitvoering ervan gekoppeld wordt aan de conflictsituatie en de gevolgen die dit heeft op zijn toestand. Een motivering desbetreffende ontbreekt eveneens. Hij vervolgt dat in de beoordeling niet gemotiveerd wordt om welke reden hij 'een zwaardere legitieme straf dient te aanvaarden'.

2.3. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiele motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 EVRM, voert verzoeker aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, aantoonde dat de situatie in het Armeens leger slecht kan zijn en dat er spanningen zijn aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan waarbij er doden vallen. Hij werpt op dat er niet aannemelijk gemaakt wordt dat de voormelde alternatieve dienstplicht een civiel alternatief biedt en niet de vorm van een afschrikingsmiddel aanneemt en een bestraffend karakter vertoont. Verzoeker wijst op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin wordt benadrukt dat de analyse van de situatie in het land van herkomst ex *nunc* moet gebeuren, daar de situatie snel kan veranderen (zie EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland* 11 januari 2007, § 136).

2.4. Verzoeker vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij het dossier terug over te maken aan de commissaris-generaal teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.

Beoordeling

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.7. Verzoeker haalt aan dat hij bij terugkeer naar Armenië onmiddellijk op de luchthaven zal gearresteerd worden omdat hij nog niet ingeschreven is bij het militair commissariaat om zijn legerdienst te vervullen en dat hij dan zal opgesloten worden totdat zijn documenten om zijn legerdienst te vervullen in orde zijn. Verzoeker geeft ook aan zijn legerdienst niet te willen doen en dit om volgende redenen: hij zal naar het gevaarlijke grensgebied met Azerbeidzjan worden gestuurd, er is een alternatieve legerdienst in Armenië maar hij zal hiervoor niet in aanmerking komen omdat dit enkel voor de kinderen van rijke en machtige mensen is, en hij zal zijn secundaire schooldiploma in Armenië niet kunnen bekomen omdat hij na het vervullen van zijn legerdienst 20 jaar (nog ouder indien hij een alternatieve dienst zou doen) zal zijn en hij dan geen toegang meer heeft tot het secundair onderwijs.

2.8. Voorop dient te worden benadrukt dat, zoals in de bestreden beslissing ook wordt vastgesteld, het elk land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat de gerechtelijke vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het behoort tot het wettelijk prerogatief van de Armeense overheid om de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen en te voorzien in een bestraffing bij dienstweigering of desertie. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert eveneens dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land, zoals verzoeker aanhaalt alle Armeense mannen tussen de 18 en 27 jaar (gehoor 9 februari 2016, 5), bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden deel te nemen aan een gewapend conflict kan op zich niet beschouwd worden als vervolging in vluchtelingerechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.9. Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier (zie ook de internetsite "Back to Armenia"), blijkt dat Armeense staatsburgers die in het buitenland verblijven en hun verplichte legerdienst niet hebben vervuld, via de diplomatieke vertegenwoordiging van Armenië in het buitenland zich in orde kunnen stellen met hun militaire verplichtingen. Verzoeker heeft een dergelijke procedure niet gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat hij niet vreesde naar Armenië te worden teruggestuurd, dat hij het 5de jaar secundair onderwijs volgt en zijn studies voorop stelt en hij op 11 november 2015 pas 18 jaar is geworden. Verzoeker is thans opgesloten met het oog op zijn repatriëring naar Armenië en kan zich aldus niet langer via de Armeense ambassade in Brussel reglementair in orde stellen met de Armeense dienstplichtwet. Aldus dient te worden nagegaan of zijn terugkeer een aanleiding kan geven tot specifieke maatregelen die kunnen worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.10. Aangezien verzoekende partij geen voorbereidingen genomen heeft om zich met zijn land in regel te stellen inzake zijn dienstplicht, is niet ondenkbaar dat hij bij de terugkeer naar Armenië hierop wordt aangesproken (zie ook verzoekers verwijzing naar de situatie van een familielid die uit Canada terugkeerde naar Armenië). Verzoeker toont immers niet aan dat hij reeds is opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen en bovendien is hij pas 18 jaar geworden. Het is dan ook zeer de vraag of hem dienstplichtontduiking/dienstweigering zal worden aangewreven.

2.11. Hoe dan ook, indien verzoekende partij toch eerder zou opgeroepen geweest zijn (wat niet is aangetoond) en hij gerechtelijk vervolgd zou worden, dan nog kan een dergelijke veroordeling niet worden aangenomen als een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Een soevereine staat heeft het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande dienstplichtontduiking te handhaven.

2.12. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (*COI Focus "Arménie – Insoumission et retour en Arménie"* d.d. 28 mei 2013), blijkt echter dat de voorziene straffen niet disproportioneel zijn en dat verzoeker, in de situatie waarin hij zich bevindt, met name een dienstplichtige die zich in het buitenland bevindt, bij terugkeer hoogstens het risico loopt op een geldboete, waarna hij bij een nieuwe oproeping de keuze kan maken zijn (alternatieve) dienstplicht te vervullen of een zwaardere, maar legitieme straf te aanvaarden.

De verwijzing van verzoeker naar de zaak Ulke tegen Turkije (n° 39437/98) van het EHRM waarin onder meer geoordeeld wordt dat, voortdurend het risico lopen op strafrechtelijk vervolging om het weigeren een uniform te dragen, verder gaat dan de gebruikelijke vernedering die inherent is aan het opleggen van straffen en daarmee in strijd is met artikel 3 van het EVRM, is te deze niet dienstig aangevoerd nu een dergelijke situatie niet kan blijken. Immers behoudens diens algemene kritiek, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten aan die een disproportionaliteit kunnen aantonen.

2.13. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van dienstplicht kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees ingezet te worden in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie of oorlog, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. *In casu* is er geen sprake van dergelijke elementen.

2.14. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift weliswaar op het, althans luidens verzoeker, "niet-legitiem karakter" van de militaire conflictsituatie aan het grensgebied met Azerbeidzjan, doch uit de door verzoeker bijgebrachte citaten, waaruit hoogstens blijkt dat er sprake is van een voorbije oorlog met conflictsituatie aan het grensgebied met Azerbeidzjan, en aanhoudende militaire spanningen. Er wordt niet aangetoond dat het Nagorno-Karabakh conflict beschouwd kan worden als een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie.

2.15. Zoals verzoeker ook ter terechtzitting heeft toegelicht, wil hij niet deelnemen aan een gewapend conflict van Armenië, een land waarmee hij geen band heeft of niet meer heeft.

2.16. Indien kan aangenomen dat verzoekende partij hierin oprecht is, dan is de afkeer van oorlog of gewapende conflicten evenmin voldoende om internationale bescherming toe te kennen nu Armenië geen dergelijke deelname verplicht en twee alternatieven aanbiedt.

2.17. Bij arrest C-472/13 van het Europees Hof van Justitie van 26 februari 2015 (Shepherd/ Bayerische Verwaltungsgericht München (Duitsland)) stelt het Hof dat bij de beoordeling inzake dienstweigering (in casu betrof het deelname aan militair van de Verenigde Staten die niet langer wou deelnemen aan een zijns inziens onrechtmatige oorlog in Irak en aan de volgens hem daarbij begane oorlogsmisdrijven) "*dat de weigering om de militaire dienst te vervullen voor die aanvrager het enige middel moet zijn om deelname aan de gestelde oorlogsmisdrijven te voorkomen, en bijgevolg dat indien hij geen gebruik heeft gemaakt van een procedure tot het verkrijgen van de status van gewetensbezwaarde, een dergelijke omstandigheid elke bescherming op grond van artikel 9, lid 2, onder e), van richtlijn 2004/83 uitsluit, tenzij die aanvrager aantoont dat er hem in zijn concrete situatie geen dergelijke procedure ter beschikking stond*".

2.18. In zoverre verzoeker een diepgewortelde afkeer heeft van een mogelijke operationele inzet als dienstplichtige en/of gebruik van geweld, kan uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijken dat de Armeense autoriteiten hiermee rekening houden. Aldus voorziet Armenië zowel in een ongewapende militaire dienst als een burgerdienst die thans op punt staat. Immers Armenië had reeds vanaf 2003 een alternatieve militaire dienst ingevoerd waarvan de praktische uitvoering te wensen overliet nu deze in de praktijk volledig onder militaire bevoegdheid viel (hetgeen in strijd was met een echte burgerdienst). Daarnaast was de duur van 42 maanden (tegenover 24 maanden voor militaire dienst) niet in overeenstemming was met de aanbevelingen van de Raad van Europa op dit gebied. Gedurende vele jaren drong de Raad van Europa er bij Armenië op aan, ingrijpende aanpassingen te maken. Meerdere Armeense mensenrechtenorganisatie hebben deze situatie mede aangeklaagd. In juni 2013 voerde de Armeense overheid dan de bovenvermelde wetswijzigingen met betrekking tot een

ongewapende militaire dienst en een burgerdienst in en bracht zo de Armeense alternatieve dienst in overeenstemming met de Europese normen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te stellen, kan vanuit de betrokken partijen en groepen die een alternatieve dienst beoogden (de vertegenwoordiger van de Getuigen van Jehova in Armenië, het hoofd van de mensenrechtenorganisatie Armenian Helsinki Committee) wel blijken dat zij de effectieve uitvoering van deze nieuwe wetgeving hebben bevestigd. Waar verzoeker dit betwist en stelt dat door corruptie enkel de kinderen van rijken en machtigen in aanmerking komen voor deze alternatieve dienst, blijkt dit een loutere bewering die geen weerslag vindt in de reactie van de bovenvermelde groepen en mensenrechtenorganisaties die de situatie van nabij opvolgen en verzoeker brengt ook geen dergelijke actuele informatie aan noch toont hij aan dat deze organisaties die voor een burgerdienst hebben gepleit intussen een gewijzigd standpunt zou hebben ingenomen.

2.19. Behoudens diens algemene kritiek, brengt verzoeker aldus geen concrete tegenargumenten aan. Zo verzoekers verwijst naar rechtspraak van het EHRM waarin benadrukt wordt de analyse van de situatie in het land van herkomst *ex nunc* moet gebeuren daar de situatie snel kan veranderen, wijst de Raad er op dat *in casu* de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden heeft met alle relevante elementen in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop hij zijn beslissing heeft genomen en met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten.

2.20. In de mate verzoeker verwijst naar de slechte situatie binnen het Armeense leger (geweld, mishandeling, zelfmoord) en aanhaalt dat er spanningen zijn aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan waarbij er doden vallen, merkt de Raad op dat het in de bevoegdheid ligt van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit van slachtoffers onder de ingezette troepen is kan bij legeracties in een gewapend conflict niet uitgesloten worden en maakt dan ook geen vervolging uit in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien dient er op te worden gewezen dat verzoeker bij terugkeer in Armenië een ongewapende militaire dienst of een burgerdienst kan vervullen zodat hij kan verhinderen naar het grensgebied te worden gestuurd of in gewapende dienst te worden ingezet.

2.21. Ook verzoekers verklaring dat dienstplichtigen die zich in het buitenland bevonden en er asiel hebben aangevraagd allemaal naar het grensconflict worden gestuurd en dat zijn ouders medeplichtig zullen worden bevonden aan zijn legerdienstontduiking en een gevangenisstraf zullen krijgen, staaft verzoeker niet met objectieve bewijsstukken, zodat het hier wederom louter beweringen betreft. Meer nog, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat afgewezen asielzoekers uit Armenië bij terugkeer geen problemen ondervinden. Nergens uit deze informatie blijkt dat dergelijke personen meer kans maken om ingezet te worden in het grensconflict, noch dat ouders van dienstplichtige zonen strafrechtelijk hiervoor vervolgd worden.

2.22. Verzoeker stelt voorts dat hij omwille van de Egyptische geboorteplaats van zijn opa in Armenië zal gediscrimineerd worden, hetgeen, zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft. Verzoeker steunt zich voor deze bewering op het gegeven dat zijn vader solliciteerde bij de KGB, hierbij de beste kandidaat was, maar niet werd weerhouden omwille van de geboorteplaats van zijn vader. Echter uit dit specifieke geval kan geen algemene conclusies getrokken worden. Immers, daargelaten de politieke veranderingen, kunnen voor een plaats in een veiligheidsdienst speciale voorwaarden gelden en de vaststelling dat verzoekers vader veel familie in het buitenland had, kan mogelijk een rol hebben gespeeld bij de toekenning van de plaatsen in een veiligheidsdienst. Echter ook al kan een dergelijke maatregel kan desgevallend als discriminerend worden gezien, het maakt geen vervolging uit in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers vader heeft overigens in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet gemeend hiervan melding te moeten maken. Er kan dan ook niet worden ingezien dat in hoofde van verzoekers vader, hierdoor ernstige problemen afgeleid kunnen ontstaan en nog minder in hoofde van verzoekende partij nu Armenië een bijzonder grote diaspora heeft, zoals ter terechtzitting wordt gesteld.

2.23. Verder haalt verzoeker aan dat hij na het vervullen van zijn legerdienst 20 jaar zal zijn of na het vervullen van een alternatieve dienst meer dan 20 jaar zal zijn en hij dan geen secundair onderwijs in Armenië zal mogen volgen en aldus geen secundair diploma zal hebben. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat hierboven reeds werd gesteld dat Armenië de duur van de termijnen inzake alternatieve dienst heeft aangepast aan de Europese normen. Bijgevolg kan, gelet dat de militaire dienst in Armenië 24 maanden duurt, gesteld worden dat deze langere termijnen voor alternatieve dienst niet disproportioneel zijn en geen bestraffend karakter hebben. Ook moet opgemerkt worden dat het

gegeven dat meerderjarigen in Armenië geen secundair onderwijs meer kunnen volgen met geen enkel objectief bewijsstuk wordt ondersteund. Verzoeker verklaart eveneens dat deze maatregel voor iedere meerderjarige Armeen geldt zodat deze geen verband houdt met asiel en een sociaal en administratief probleem is zonder dat in deze sprake is van enige intentionele benadeling in de zin van een bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit. Dezelfde opmerking dient te worden gemaakt met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij geen band meer heeft met Armenië en dat hij nog amper de Armeense taal spreekt of schrijft. Ook dit gegeven houdt geen verband met asiel maar is een louter sociaal probleem dat het gevolg is van een (re-)integratie in een andere samenleving. Zodoende volstaan ook deze asielmotieven niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen.

2.24. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De fotokopie van zijn vervallen internationaal paspoort en deze van zijn ouders, en de Belgische schoolattesten, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De fotokopie van het internationaal paspoort van zijn opa vermeldt dat hij geboren is in Egypte, hetgeen niet wordt betwist, maar toont niet aan dat verzoeker of zijn vader hierdoor zouden gediscrimineerd of gevisieerd worden door de Armeense autoriteiten.

2.25. De getuigenissen van vrienden, kennissen en leerkrachten in België, documenten m.b.t. verzoekers vrijetijdsbestedingen in België, de Belgische krantenartikelen i.v.m. zijn aanhouding en opsluiting in het gesloten centrum, een brief gericht aan de gemeenteraad van Tongeren i.v.m. zijn opsluiting, een reactie van de Kinderrechtencommissaris en de Vlaamse Ombudsman m.b.t. zijn opsluiting, een opiniestuk van professor De Volder i.v.m. zijn aanhouding, een papieren petitie met de vraag dat verzoeker op een menswaardige manier zou worden behandeld en zijn studies in Tongeren zou kunnen afmaken, een online petitie, een kopie van de identiteitskaart van zijn vriendin, foto's van verzoeker met zijn vriendin en vrienden, documenten over de studies en arbeidsactiviteiten van zijn ouders, en inburgeringsattesten van zijn ouders, leveren informatie over verzoekers situatie in België en hoe deze door andere personen wordt gezien. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, kunnen dergelijke gegevens nuttig worden aangewend in een regularisatieprocedure op basis van humanitaire redenen (o.a. lang verblijf in België, goede integratie, duurzame bindingen). Het doel van de asielprocedure is echter enkel om na te gaan of de vreemdeling internationale bescherming behoeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.26. Inzake de informatie over situatie in het Armeense leger dat slecht kan zijn (onder meer geweld, mishandeling, zelfmoord, overlijdensgevallen die niet het gevolg waren van gevechtshandelingen) en dat de spanningen zijn aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan waarbij er doden vallen, dient te worden herhaald dat verzoeker bij terugkeer in Armenië een ongewapende militaire dienst of een burgerdienst kan vervullen zodat hij kan voorkomen dat hij naar het grensgebied zal worden gestuurd of in gewapende dienst moet.

2.27. Het artikel over de re-integratie in Armenië van afgewezen asielzoekers, toont aan dat dit al naargelang de persoonlijke situatie wisselend succes kent, maar levert geen informatie over de eventuele problemen die verzoeker en zijn ouders er zouden kunnen kennen.

2.28. De documenten m.b.t. verzoekers achterneef G.S. (een brief, een kopie van zijn Canadees paspoort met visum voor Armenië, vliegtuigtickets voor zijn reis naar Armenië, facebookberichten) vermelden dat hij bij aankomst in Armenië werd aangehouden omdat hij niet in orde was met de Armeense wetgeving op de dienstplicht. Verzoeker brengt echter geen recente informatie aan over deze neef.

2.29. De brief van een bevriende familie uit Meeuwen-Gruitrode vermeldt dat verzoeker bij aankomst in Erevan onmiddellijk zal gearresteerd worden, dat hij zijn legerdienst zal moeten vervullen in het gevaarlijke grensgebied, en dat hij zeker omwille van zijn verleden en familieverleden, zal gediscrimineerd worden. Vooreerst wordt door de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat

dergelijke stukken van een persoon met wie verzoeker familiale of vriendschapsbanden heeft slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Verder doet deze informatie, waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift volledig voorbijgaat, niets af aan de hierboven gemaakte vaststelling dat indien verzoeker bij zijn aankomst mogelijk wordt tegengehouden en beboet, hij zich alsnog zal moeten aanmelden om zijn dienstplicht of alternatieve dienstplicht te vervullen.

2.30. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.31. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.32. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.33. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.34. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM betreft, wordt niet toegelicht hoe deze rechtsregel zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392).

2.35. De overige onderdelen van het middel kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.36. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.37. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK